

TÜRKİYE'DEKİ TÜRK VE TÜRKLÜK ALEYHTARLIĞINI TAHLİL VE ELEŞTİRİ DENEMESİ

TÜRKOĞLU VAHİT TÜRK

Türklük dünyasının yaşadığı olağanüstü uzun tarih, geniş coğrafya ve çok milletli devlet hayatları dolayısıyla hep var olagelen, ancak son zamanlarda bilhassa Türkiye'deki siyasi iktidarın kaşınması, ön açması ve hatta teşvik etmesi dolayısıyla iyice su yüzüne çıkan bir Türk aleyhtarlığı, ahlak sınırlarını zorlayıp değerlerle oynayarak onları aşındırma ve itibarsızlaştırma yolunda epey mesafe almış bulunmaktadır. Bu cümlede geçen “uzun tarih”, “geniş coğrafya” ve “çok milletli devlet” kavramları üzerinde düşünüldüğünde bugün yaşanan birtakım sorunların kaynağı tespit edilebilecektir. Milletler ile kişilerin yaşadıkları hayat pek çok noktada benzerlik gösterir. Bir kişi ekonomik ya da sosyal bakımdan güçlü ise pek çok kişi etrafını sarar ve birtakım beklentilerle ona gönüllü hizmetçi olurlar, aynı durumun milletlerin hayatlarında da pek çok örneğini görmemiz mümkündür. Bu gönüllü hizmetçiler, hizmet ettikleri kişi ya da toplumların en küçük tökezlemesinde derhâl konum değiştirip yeni efendi bulurlar ve aynı şevkle yeni efendilerine hizmet etmeye başlayıp sadakatlerini ispat etmek için eski efendilerine düşmanlık ve ihanet yarışına girerler. Türk tarihinde bunun örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Dünya görüşleri bakımından birbirleriyle çok farklı olduğu düşünülen birtakım mahfiller

Dünya görüşleri bakımından birbirleriyle çok farklı olduğu düşünülen birtakım mahfiller ve kişiler, Türk ve Türklük aleyhtarlığında adeta bayrak yarışına girmişlerdir. Bunlar ülke gündemini sürekli işgal etmekte ve doğrudan Türklüğü değersizleştirme çabası sergilemektedirler.

ve kişiler, Türk ve Türklük aleyhtarlığında adeta bayrak yarışına girmişlerdir. Bunlar ülke gündemini sürekli işgal etmekte ve doğrudan Türklüğü değersizleştirme çabası sergilemektedirler. Pek çok insan bu çabalardan etkilenmekte, derin düşünme külfetine katlanmayan, olayların nedenlerini ve niçinlerini araştırmayan kitleler, özellikle gençler, Türklük duygusunu adeta bir yük olarak düşünmeye başlamaktadırlar. İnsanlık tarihinin binlerce yılında yönetici ve yönlendirici rol oynayan Türk'ün bugünkü sıkıntılı durumu, insanları bilhassa okuryazar tayfasını etkilemektedir. Bu tayfa, muhteşem bir tarihin yükünü taşımakta zorlanmakta ve bu tarihi genellikle kendileri için bir yük olarak görmektedir. Bu yarışçıların yetişme şartlarına, sosyal çevrelerine, düşünce dünyalarına, mezhep ve meşreplerine bakıldığında karşılaşılan manzarayı ve çok renkliliği izahta güçlük çekmekle birlikte kimlik tespitlerini kaba hatlarıyla şöyle yapabiliriz:

1. Türkiye'de kendisini Türklük dışında bir kültüre (soya) mensup kabul edip bunu açıkça dillendirmeyi ideolojisinden dolayı kendine bile itiraf etmekten çekinen bir grup, Türk ve Türklük aleyhtarlığında en kalabalık kitleyi

oluşturmaktadır. Bu grup tek kökenli ve benzeşik değildir, ancak çok farklı dünya görüşlerini benimsemelerine rağmen birbirleriyle kaynaşma ve anlaşma sıkıntısı çekmezler. Bunlar birbirleriyle taban tabana zıt dünya görüşlerine sahip olsalar dahi yeri gelince birbirlerine olan kinlerini derhal erteleyip Türk aleyhtarlığında ve hatta düşmanlığında buluşabilmektedirler. Yüzyıllardır Türk milletinden faydadan başka bir şey görmemiş olan topluluklara mensup olan bu insanlar; belki de Türk'ten gördüğü iyiliklerin altında ezilmenin biriktirdiği bir öfke duygusuyla ona kin duymakta ve fırsat bulunca bu kinlerini açığa vurmaktadırlar. Tarihteki Türk devletlerinin pek çoğu, bugün olduğu gibi, insanların soy köklerine bakmadan her türlü makamı herkese açık tutmuş, ancak bu durum da bu insanları tatmin etmeye yetmemiş, hep daha fazlasını arzulamışlardır. Hatta, yine bugün pek çok örneğini gördüğümüz gibi, başka köklere mensubiyet hissedenler ellerindeki devlet imkanlarını kendi mensubiyetlerine sunmayı tercih edip ayrımcılık yapmışlar, ancak sık sık da ayrımcılığa maruz kaldıkları gürültüsünü koparmaktan geri durmamışlardır.

Bu grubun mensupları, soy mensubiyetlerine hizmet etmek için her yolu dener, her şeyi mübah sayar, tereddüt etmeden hırsızlık yapabilir, yalan söyler, devlet malına zarar verir ve bunların tamamını da gayesine hizmet için yaptığını inanırlar. Bilhassa grubun genç mensuplarında bu durum yaygındır. Bazen içlerinden birileri çıkar ve dinî değerlendirmeler yaparak Türkiye'nin "dârü'l-İslam" değil "dârü'l-harp" olduğu dolayısıyla yukarıda sayılanların hepsinin mübah olduğu fetvasını da verir ve vicdan rahatsızlığını bu fetva ile gidermeye çalışır. İdeolojileri inançsızlığı emredenler ise helal haram kaygısından da azade oldukları için gerekçe bulma kaygısı da taşımazlar ve daha rahat zarar verirler. Sokak olaylarında sağa sola saldıran, yalnızca ekmeğinin derdinde olan esnafın dükkanını yakıp yıkanlar çoğunlukla bunlardır. Bu büyük grup içerisine dâhil edebileceğimiz pek çok küçük grup vardır ve bunların her birinin bugünün dünyasında kendilerine model aldıkları bir ya da daha fazla devlet vardır ki bu devletlerin hiçbiri esasen hiçbir yönüyle Türkiye'den iyi değildir. Komünist blokun dağılması bunların bir kısmını boşluğa düşürmüşse de pek çoğu inatlarından vaz geçmemişlerdir. İslam'ı referans aldığını iddia edenlerin bir kısmı İran'ı, bir kısmı Arabistan'ı, bir kısmı da başka bir Arap devletini model alırlar, ancak çok azı bu ülkelerin birinde yaşamayı göze alabilir.

2. Etnik kimliğini ve taraftarlarını Türk aleyhtarlığı yaparak kemikleştirmeye çalışan ve bunu her türlü yalana, fitneye, iftiraya başvurmaktan sakınmayarak yapan bölücü, Kürtçü grup, kendisini başka topluluklara mensup gören, ancak şimdilik ortak hedef olan Türklük duygusunun hırpalanıp zayıflatılması ve değersizleştirilmesi için tabir yerindeyse Kürtçülük mevzisinde pusuya yatıp Türklüğe yayılım ateşi açan birtakım sahtekârlar da epey bir yekûn tutmaktadırlar. Bu grubun içinde yer alan ve başta Kürtçü bölücüler olmak üzere kendisini farklı tanımlayan bütün unsurlar; ırkçılıkta birbirleriyle yarışmakta, ancak her fırsatta bütün Türkleri ve devleti ırkçılık yapmakla suçlamaktan geri durmamakta, sürekli saldırgan bir tavırla Türklükle, Türkiye Cumhuriyeti'yle, kurucu kadroyla ve Atatürk'le uğraşmakta ve toplum nezdinde bunları değersizleştirmeye çabalamaktadırlar.

Türkiye'deki basın yayın organları tarafından sürekli el üstünde tutulan, pohpohlanıp pırpıslanan, entelektüel ya da Kürt aydını olarak takdim edilen, her akşam en az bir televizyon kanalından zehir kusarak dinleyenlere akıl öğretmeye kalkan bu gruba mensup birtakım sahtekârlar, her türlü tarihi gerçeği ters yüz etmekten hiç mi hiç utanmamaktadırlar. Bunlara göre Türkler, Anadolu'yu Kürtlerin elinden almıştır, Kürtler bu topraklarda on bin, otuz bin hatta elli bin yıldır yaşayan bir halktır vs. En ahlaklıları Kürtlerin Malazgirt'te Bizanslılara karşı Türklerin yanında savaştığını, Kürtler olmasaydı Alparslan Gazi'nin savaşı kazanamayacağını, dolayısıyla Türklerin Anadolu'ya girmesini Kürtlere borçlu olduğunu söylerler. Anadolu'nun sahibi olan Kürtlerin, Alparslan Gazi'nin yanında niçin ve kime karşı savaştığı sorusu herhâlde hiçbirinin aklına gelmez (!). Bunlara göre Fuzûlî bile bir Kürt şairidir. Böyle yaparak arslanın gölgesindeki tilki gibi davranırlar ve

Türklerin 11. yüzyıldaki Karahanlı, Gazneli ve Selçuklu gibi üç cihan devletiyle başlayan ve 20. yüzyıla kadar süren İslam dünyasına koruma uğrunda feda ettikleri canlar ile sebil ettikleri kanlar hiç birinin umurunda olmaz.

kendilerine temeli yalan olan bir tarih, edebiyat ve medeniyet oluşturmaya çalışırlar. Osmanlı'nın mezhep kaygısıyla kendinden uzaklaştırdığı ve zaman içerisinde bir kısmı Kürtçe konuşur hale gelen Karakeçili, Türkân, Ulaşlı, Beydili, Torun, Celikan, Harmandalı vb. Türkmenlerini hepsi çok iyi bilir, ancak hiçbirinin ahlakı ve vicdanı bunları dile getirmeye müsaade etmez. Türklerin 11. yüzyıldaki Karahanlı, Gazneli ve Selçuklu gibi üç cihan devletiyle başlayan ve 20. yüzyıla kadar süren İslam dünyasına koruma uğrunda feda ettikleri canlar ile sebil ettikleri kanlar hiç birinin umurunda olmaz. 1000 yıldır Haçlı seferlerine karşı kalkan olup direnerek bütün Müslümanlarla birlikte Kürtlerin de hayatlarını, ırz ve namuslarını, ev-barklarını, vatanlarını Avrupalı çapulculardan koruyanların kim olduğu hatırlanmaz ve o zaman insanın aklına "ey ahlak, ey vicdan, ey şeref, ey din, ey tarih neredesiniz, Türk milleti bu kadar nankörlüğü hak edecek ne yaptı, insanoğlunun şükran duyması bir tarafa bu kadar hainliğini nasıl

yorumlamalı" soruları takılır. 21. yüzyılda Irak'ın işgali ile yaşananlar, yüz binlerce Müslüman'ın öldürülmesi, yüz binlerce kadının ırzına geçilmesi, sokaklarda babası belli olmayan zenci ve sarışın Arap çocuklarının dolaşması hiçbirine hiçbir şey ifade etmez, çünkü hiçbirinde vicdandan eser yoktur.

3. Aslen Türk olmakla birlikte, gerekli gördüğünde bu kimliğini de kullanmakta bir an tereddüt etmeyen, fakat mensup olduğu ideolojiden kaynaklanan takıntıları yüzünden kendisini Türklük aleyhtarlarına yakın hissedenler. Bu tipler bütün bir Türk tarihinin değişmez unsurlarındandır. Çeşitli komplekslerle malul durumda olan bu kişilerin en bariz vasfı, sürekli bir şikâyet hâli, kıymetlerinin bilinmediği vehmi, toplumun kendileri gibi değerleri anlayamadığı ve hak etmediği duygusuna iman etmiş bir nevi paranoyak olmalarıdır. Pek çok yazılı kaynağımıza yansıyan bu tipin bir başka alamet-i farikası ise yabancı hayranlığı, yabancılara yaranma çabası içerisinde olmaları, gördükleri her yabancıya yaltaklanmalarıdır. Bu zihin halinin bir yansıması, Türk toplumunun hiçbir özelliğinin beğenilmemesi, hor ve hakir görülüp her fırsatta aşağılanmaya çalışılmasıdır. Bu tipler kendilerini bu toprağa ve bu topluma ait hissetmezler ve toplum da kendilerini aşağılayan bu insanları çabucak tanır ve onları züppe olarak damgalar. Anadolu'da sık kullanılan "İti enikken doyurmalı." sözü, birtakım duyguların açlığını çeken bu tipler için söylenmiş olmalı.

4. Müslüman olmanın Türkler için milliyet duygusunu yok etmekten geçtiğini düşünen çeşitli tarikat, cemaat, vakıf ve dernekler içerisinde kümelenmiş gruplar. Bu gruplar içerisindeki pek çok insan, bilhassa basın yayında sık görülenler, Türklük dışındaki her türlü etnik adlandırma ve oluşumu; farklılıkların korunması, yaşatılması ve geliştirilmesi gerekir diye teşvik edip destekler, hatta farklılıkları Allah'ın ayetlerinden sayar, ancak Türklükle ilgili en küçük bir olumlu tavır, cehennemlik büyük bir günahmış gibi sunmaktan ve yaygara koparmaktan bir an tereddüt etmezler. Türk sözünün telaffuzunu bile tehdit ve tehlike olarak görürler ve bunu da Müslüman olmanın gereği olarak izah ederler. Sık sık "Önce Türk müsün, yoksa Müslüman mısınız?" gibi oldukça aptal ve sakat bir zihnin ürünü olan soruyla "Hem Müslümanım, hem de Türküm."deme cesaret ya da gafletini (!) gösterenleri, doğru yolu (!) bulmaları için sıkıştırmaya çalışırlar ve dinin sahibi gibi davranmaktan da hiç utanmadıkları gibi Allah'ın dinini kinlerine alet olarak kullanırlar. Osmanlı Devleti'nin Türklük duygusuna sahip olan ve bunu dillendiren insanların hareketleri yüzünden yıkıldığına iman etmişlerdir. Devletin parçalanmasında Rusların Slav yayılmacılığının, İngilizlerin faaliyetlerinin, Papalık'ın gayretlerinin, pek çok devletin, özellikle ABD'nin Osmanlı ülkesinde açmış olduğu yüzlerce "ajan" okulunun etkilerini hiç düşünmezler. Dağılışın önce Hristiyan halklardan, arkasından ise başta Arnavutlar olmak üzere Arap ve diğer Müslüman halkların faaliyetlerinden kaynaklandığını, ayrıca Osmanlı'nın çok çeşitli sebeplerden dolayı zayıfladığını, çöküşün 1699'da başladığını, zayıf bir devletin ise o kadar büyük bir coğrafyaya hükmetmesinin her türlü tarihi gerçeğe aykırı olduğunu hiç ama hiç akıl etmezler. Aslında bu grup içerisindeki okuyazar pek çok kişi gerçekleri bilir, ancak suçu Türküm diyenlere yüklemek için ve temiz, sade Müslümanların milliyetçilik düşüncesine kapılacakları, ya da en azından milliyetçilere karşı daha hoş görülmesi için endişesiyle, yani dinî değil siyasi endişelerle, gerçekleri ters yüz etmekte bir sakınca görmezler.

Türklük dışındaki her türlü etnik adlandırma ve oluşumu; farklılıkların korunması, yaşatılması ve geliştirilmesi gerekir diye teşvik edip destekler, hatta farklılıkları Allah'ın ayetlerinden sayar, ancak Türklükle ilgili en küçük bir olumlu tavır, cehennemlik büyük bir günahmış gibi sunmaktan ve yaygara koparmaktan bir an tereddüt etmezler.

Bir Müslüman, doğal olarak dünyanın herhangi bir yerinde haksızlığa uğrayan din kardeşine elinden gelen yardımı yapmaya çalışır. Camilerimizde de bu konu sık sık vaaz ve hutbelerde işlenir, zaman zaman sıkıntıda olan Müslümanlar için yardımlar toplanır. Bu elbette ki olması gereken bir durumdur, ancak burada da Türk asıllılar genellikle nedense hatıra gelmez. Ne Çin zulmü altında yıllardır inim inim inleyen, mücadele eden, binlerce şehit veren Doğu Türkistan, ne yıllardır vatanlarına dönme mücadelesi yapan ve bu uğurda her zulme katlanan ama yılmayan Kırımlılar, ne Ermeni katliamlarına maruz kalan Karabağlılar, ne Ahıskalılar, ne Barzani ve Talabani'nin merhametine terk edilmiş olan Irak'ın mahzun Türklüğü, ne Suriye Türklüğü, ne İran, ne Afganistan, ne Batı Trakya ya da diğer Balkan ülkelerindeki Türkler bizim camilerimizde anılmayı hak ederler! Bu durum acaba psikolojik bir sebepten mi, yoksa alçakça bir ideolojik sebepten mi kaynaklanmaktadır?

Bu grup mensuplarının Türklük kavramına bakışı, ironik bir şekilde Yunan devletinin bakışıyla birleşir. Yunanistan devleti resmî politika olarak Batı Trakya Türklerinin Türk olmadıkları, Müslüman oldukları tezini savunur ve bunlara Türkler değil, Müslümanlar diye hitap etmeyi tercih eder ve bunu Türklere de kabul ettirmeye çalışır. Bu durumun da bir tesadüf olup olmadığı üzerinde düşünölmeye değer bir konudur.

Milletler millî duygularını diri tutmak için çeşitli vasitalardan yararlanırlar. Aile, okul, mabet, kışla, sokak, basın yayın bu araçların ilk akla gelenleridir. Bu kurumların, herhangi bir şey adına milliyet duygusunun karşısında yer alıp bu duygunun aleyhinde faaliyet göstermesinin en basit sonucu millî bünyede tahribattır. Günümüz Türkiye'sini bu gözle değerlendirdiğimizde ne yazık ki sonuç iç açıcı olmayacaktır. Bugün, tarihinde hiç olmadığı kadar siyasetin içine dalmış bir Diyanet kurumu, dinî yapılar olmaktan hemen tamamıyla uzaklaşıp birer siyasî ve ticarî kurum durumuna düşmüş olan bir kısım tarikat ve cemaatler, millî duyguların zayıflamasına yol açmalarının yanında en büyük zararı da insanların manevi dünyasının mimarı olan din kurumuna vermektedirler. Ticaret ve siyaset tarafından son haddine kadar istismar edilen ve olması gerekenden fazla dünyevîleşen din kurumu; kendilerini dinin temsilcisi ilan eden birtakım haddini bilmez eblehlerin hareketleri dolayısıyla iki temel vasfı olan ahlak ve merhametten ne yazık ki önemli derecede soyutlanmıştır. Alamet-i farikası ve süsü olan bu iki rahmânî ve insanî vasıftan yoksun insanlarca temsil edilen din, ne yazık ki zalimleşecek ve hem tarihte, hem de günümüzde pek çok örneğini gördüğümüz gibi, kan dökücü olma yoluna girecektir.

İslam dini elbette ırkçılığı, yani kabileciliği ya da kavmiyetçiliği reddeder, ancak İslam'ın, kişinin mensup olduğu milleti sevmesini ve ona hizmet etmek istemesini yani başka milletlerin de hukukuna saygı gösteren bir milliyetçilik duygusunu taşımasını reddettiğini ya da yasakladığını söylemek en basit tabirle bu yüce dine bühtandır, iftiradır. Her Müslüman, başkalarına haksızlık yapmamak

kayıt ve şartıyla soyuna saygı göstermek zorundadır. Bu saygı göstermeyi, kutsallaştırma olarak da düşünmemek gerekir. Hâl böyleyken Türk'ün soyunu beyan etmesini bile ırkçılık olarak gören ve zımnen Türk'ün soyunu gizlemesini, inkâr etmesini ya da ikrar etmekten kaçınmasını isteyenler akıl etmezler ki içerisinde akıl bulunan hiçbir din, hiçbir mensubunun soyunu gizlemesini, inkâr etmesini, yani soysuz olmasını istemez. Türk milliyetçiliğini ayaklar altına aldığı söylenen bütün Türkler nezdindeki en basit karşılığı; "Hadi oradan bre nâdân!" dır... Bu haddini bilmezlik elbette bir gün karşılığını bulacaktır. Sürekli aklı yücelten İslam dininin, mensuplarından böyle bir şey istediğini düşünmek bile ona büyük bir iftiradır ve bunu yapanlar Allah'ın dinine iftira ettikleri için günahkârdırlar.

5. Sayıları çok az, ancak her devirde sayılarına oranla etkileri çok fazla olan mason ve liberaller de Türk ve bütün alametleriyle Türklük aleyhtarlığında son derece etkili ve güçlü bir grubu oluştururlar. Bu grubun mensupları genellikle iyi eğitim almışlardır, birkaç yabancı dili çok rahat kullanırlar, uluslar arası kuruluş, vakıf ve derneklerle sıkı ilişkileri vardır ve bu kurumlar Türkiye ile ilişkilerini bunlar üzerinden yürütürler. Bunların zihni beslenme kaynakları hemen bütünüyle yabancıdır. Kendilerini hiçbir zaman Türk toplumuna mensup hissetmezler, ülkeye ve milletin değerlerine bir yabancı gibi bakarlar. Bu tavrı da tarafsızlık olarak takdim eder ve kutsarlar, ancak kendi taraf ve değerlerine uysal bir köpek sadakatıyla bağlıdırlar. Evliliklerini bile kendi içlerinden veya yurt dışından yapan bu insanlar, Türkiye Cumhuriyeti kimliği ve pasaportu taşırlar, ancak bu kimliğin ve pasaportun onlar için fazlaca bir değeri yoktur, kendilerini zamanın büyük gücüne mensup görmekten ve sürekli küresel (global) bir dünyadan söz etmekten büyük bir haz alırlar. Bu güç bazen Fransa, bazen Almanya, bazen İngiltere, bazen ABD olabilir. Masonların büyük çoğunluğu, gidip orada yaşamayı tercih etmez ama kutsal vatan olarak İsrail'i görür.

Bu grubun mensupları özellikle basın yayın hayatında, mali ve akademik çevrelerde etkilidirler. Ülkenin düşünce hayatını yönlendirmeye çalışırlar, modayı belirlerler, kendilerini toplumun ve devletin çok çok üzerinde birer aziz gibi konumlandırıp herkesin de kendilerine aziz muamelesi yapmasını ister ve beklerler. Bunlara itiraz edilemez, sözleri üzerine söz söylenemez, her düşünceleri kutsal kitapların ayetleri, her sözleri yasa hükmündedir. Kendilerinden olmayan değersiz

Sayıları çok az, ancak her devirde sayılarına oranla etkileri çok fazla olan mason ve liberaller de Türk ve bütün alametleriyle Türklük aleyhtarlığında son derece etkili ve güçlü bir grubu oluştururlar.

Niçin pek çoğuyla
1000 yıldır birlikte
yaşadığımız,
varlıklarını
Türk varlığına
borçlu oldukları
tarihi olaylarla
sabit olan bu
kişiler Türk
aleyhtarları ve hatta
düşmanlarıdır?

varlıkların değeri kazanmaları, ancak bunlara yaptıkları hizmetle mümkündür. En iyi yazar, en iyi sanatçı, en iyi alim, en iyi yönetici, en iyi gazeteci kısaca bütün en iyiler bunlardan çıkar. Bu grubun mensupları birbirlerini aile aile, isim isim çok iyi tanırlar ve aralarında bir aşiret, bir akraba bağı vardır. Yüksek görevlere hep bunlar layıktırlar, maddi problemleri yoktur, devlet katında işleri hiçbir zaman aksamaz, her siyasi iktidar devrinde saygın konumlarını korurlar. Yukarıda belirtildiği üzere basın yayın, mali ve akademik hayatta etkili oldukları için yeni yetme mensuplarını ve, az görülse de, evlilik ya da başka bir yolla bu gruba eklenen kişileri parlatma ve pazarlama konusunda ellerine hiç kimse su dökemez. Bunlar

son derece yetenezsiz olsalar bile en yüksek ve etkili mevkilere getirmekte hiç tereddüt etmezler. Mesela sıradan bir yazar, bunlardan biriyle evlenmişse Nobel edebiyat ödülü için mutlaka her yıl adı gündeme getirilir. Çünkü hepsi yönetim kültürüyle yetiştirilmişlerdir, ayrıca yönetimde ortaya çıkacak zaafı kapatmakta da bir zorlukları olmaz.

Bunlar herkesle anlaşabilirler, herkesle iş yapabilirler, menfaat ilişkileri kurabilirler, ancak kesinlikle Türk milliyetçileriyle yan yana gelmezler ve bütün güçleriyle milliyetçilik aleyhtarlığı yapmaktan bir an geri durmazlar. Bunların en büyük düşmanı milliyetçilik duygusu, en büyük hedefleri de bu duygunun değersizleştirilmesi ve bütün toplum nezdinde ötekileştirilmesidir, çünkü kendileri milletsiz, yani soysuz ve vatansızdırlar.

6. Yukarıda sayılan bütün gruplar içerisinde görebileceğimiz, her şarta uyum sağlama yeteneğine sahip, rengi, şekli, kokusu, tavrı belirsiz eyyamcılar. Aslında belki de bütün sayılanlar içerisinde en kalabalık grubu bu eyyamcılar oluştururlar, ancak bunlar; her yere, her gruba, her ideolojik ve dinî ortama o kadar rahat ve kolay uyum sağlarlar ki hiç kimse asli unsurlarla eyyamcılarını kolay ve tam olarak ayırt edemez, milliyetçi olanlarına bile rastlanabilir.

Güce tapan ve gösteriş budalası olan bu grubun içerisinde bulunanların ne bir etnik kaygıları, ne bir ideolojik kaygıları, ne bir dinî kaygıları, ne de bir insanî kaygıları vardır. Tek kaygıları "ben" olan bu grup mensuplarının çok belirgin vasıflarından biri; omurgasız ve korkak olmak, diğeri ise kişilik, erdem, edep, şeref, haysiyet, namus, ahlak gibi insanî değerlerden hiç hoşlanmamak ve hatta bunlardan nefret etmektir. Bunlar için her şeyin varlık sebebi kendilerine hizmettir, ancak yapıları ve karakterleri köle olarak yoğrulduğu için efendi olmayı hiç ama hiç beceremezler. Bir mevki sahibi olduklarında kendilerinden küçüklerle uğraşır,

onlara eziyet etmekten büyük bir zevk alırlar ve böyle tatmin olurlar. Yönetme sistemleri genellikle insanları birbirine düşürüp onların kavgalarını seyretmeye ve bundan haz almaya dayanır.

Peki, ama niçin?

Niçin pek çoğuyla 1000 yıldır birlikte yaşadığımız, varlıklarını Türk varlığına borçlu oldukları tarihi olaylarla sabit olan bu kişiler Türk aleyhtarı ve hatta düşmanındırlar?

İspanya'da ölümden kaçan Yahudilere kucak açmakla Türk hata mı etmiştir?

Aynı şekilde 2. Dünya savaşında pek çok Yahudi'ye Türkiye Cumhuriyeti pasaportu verip hayatlarını kurtarmak yanlış mıydı?

İstanbul'daki Polonezköy'ün varlık sebebi nedir?

Türkiye'deki Kafkas halklarının varlığının sebebi nedir? Hatta pek çoğunun asıl vatanlarından daha fazlasının Türkiye'de yaşıyor olmasını neyle açıklayacağız?

Bütün İslam dünyasında başı sıkışan birileri niçin hemen Türkiye'den imdat beklerler?

40-50 yılda Kuzey Afrika'nın ana dili nasıl Fransızca oldu da 1000 yıldır Türk devleti içerisinde yaşayanların ne dilleri, ne örf adetleri, ne de kimlikleri değişti?

Bütün bu soruların tek cevabı olacaksa o da Türk milletinin gönül ehli bir millet olmasıdır. Bu garip millet; insanı, kendisine ihanet etmediği sürece/ pek çok kere ihanet etmiş olsa bile, yalnızca insan olarak görmüş ve öyle muamele etmiştir. Elbette aykırı örnekler gösterilebilir, ancak genel durumdan söz edeceksek bu hüküm doğrudur ve başka milletlerle karşılaştırıldığında bu doğruluk daha da netleşir.

Türk aleyhtarlığının çeşitli sebepleri sayılabilir, ancak düşüncemize göre en temel sebep; bu milletin tarihin tayin edici ve medeniyet kurucu milletlerinden biri olması ve günümüzün hâkim güçlerinin bu milletin yeniden "kurucu ve kurtarıcı" role soyunacağı endişesidir. Bu endişe, bu güçleri sürekli meşgul etmekte ve çareler üretmeye zorlamaktadır. Bu çabalar da sonuçsuz kalmamakta, insanların bir kısmı farkında olarak, bir kısmı ise bilmeden bu oyunun içine girmekte ve kendilerine göre birer rol kapmaktadırlar.

12 Mayıs 2013 tarihinde gazete ve televizyonlara yansıyan bir haber, yukarıda yazılanlarla ilişkilendirilmelidir. Avrupa Birliği ile ilgili bir imzayı şimdiki

Türk aleyhtarlığının çeşitli sebepleri sayılabilir, ancak düşüncemize göre en temel sebep; bu milletin tarihin tayin edici ve medeniyet kurucu milletlerinden biri olması ve günümüzün hâkim güçlerinin bu milletin yeniden "kurucu ve kurtarıcı" role soyunacağı endişesidir.

cumhurbaşkanı dış işleri bakanı iken başbakanla birlikte, hatırlanacağı üzere Vatikan'da atmışlardı. Bu Vatikan'ın yeni başpapazı 1480 yılında Gedik Ahmet Paşa'nın Otranto çıkarması sırasında ölen 800 Hristiyan'ı aziz ilan etti. Dinler arası diyalogun şövalyeleri, ABD'yi vatan edinen zevat, masonlar, komünistler, liberaller, bölücüler, kısacası hep el ele seyrana çıkmış bayram coşkusu yaşayan entelektüel ekabirler, beş yüz küsur yıldır sönmeyen bu kini nasıl değerlendirirler acaba? Adam haklı, ne işi varmış Gedik Ahmet Paşa'nın Otranto'da mı derler, yoksa efendi hazretleri ayıp etmiş, yakışmaz mı derler, ya da yok öyle bir şey diyip her zaman olduğu gibi böyle bir şey oldu diyenleri paranoyaklıkla mı suçlarlar? Bence öncelikle son söylediğimizi tercih ederler, papazı kurtaramayacaklarını anlayınca da merhum Gedik Ahmet Paşa'yı, ardından da onu oraya gönderen Fatih Sultan Mehmet'i suçlamayı tercih ederler.

Peki; çare var mıdır?

Çare elbette vardır ve çok sade, basit, herkesin anlayabileceği açıklıktadır. Öncelikle; kendisini Türk hisseden, göğsünü gere gere rahat bir şekilde Türküm diyebilen herkes kendi varlığının ve değerinin farkında olacak, gerisi arkasından gelir...